

zasledili, „kje je kaj kruha.“ Zbirljivi pri tem niso bili, služili so vsakemu brez ozira na vero in narodnost in se dali prikleniti k vsakim jaslim, kjer je bilo kaj krme, ter so lajali na povelje nad vsakem in mu kazali zobé, ne prašaje po vzroku zapovedi. To se spremení le takrat, kedar menjajo gospodarja; takrat premené tudi svoje principe.

Ravno taka je pri „Narodovih“ piscih. Zdaj so „liberalni“ in „mladi“, ker imajo kruh od „liberalcev“ in „mladih“; a naj pride kak „star“ in ponudi takemu „piscu“ le 100 gold. na leto več — njegov je in bo jutri ravno tako zaganjal se v „mlade“ in „liberalce“, kakor se danes zaganja v „stare“. Tudi hrane iz skrivne vladne roke bi se ne branil.

Žalostno in sramotno pa je za stranko, v katere imenu smejo taki pritlikovci govoriti in pisati; žalostno je tudi za nas Slovence sploh, da se med nami goji taka golazen, kateri ni nobena reč, nobena oseba več spoštljiva, ki ne verujejo na družega, nego na svojo po slabo razumljenem liberalizmu prismojeno pamet in to, kar se v njej rodi; najbolj žalostno pa je to, da imajo take brezdomovinske „katilinarične eksistence“ in gnjidovi klateži manijo, grditi in skruniti nam naše najbolj častite možé, namesto da bi jih posnemali in se učili od njih; česar jim je najbolj potreba: političnega takta in domoljubja.

Čujte! Jurčiču in njegovemu „edelknapu“, komaj dorastlemu študentu, ki je svojo prihodnost obesil na kljuko v „narodni tiskarni“, in nekemu pol-profesorju brez skušnje, a strašne prevzetnosti in zaljubljenosti v samega sebe, ki pa nima toliko političnega uma v glavi, kakor dr. Bleiweis v svojih že davno odloženih čevljih, — tem ljudém dr. Bleiweis nič več ne veljá, je proč. Njihova sodba mu je odvzela vsakake zasluge, domoljubje, možgane, on je ob vse to in sicer, ker ga sumičijo, da je pisal ali narekoval oni požigalni članek, v katerem so se videli dr. Vošnjak, dr. Razlag in Dežman na reščetu.

Kako se bodo pač oni „Narodovi“ „junaci“ jezili, če jim tu naravnost povemo, da dr. Bleiweisa po krivem dolžé! Je namreč še mnogo drugih, ki poznajo ono trojico in vedó, koliko je vredna. Toliko „Narodovim“ piscem, da ne bodo mislili, da se dr. Bleiweis za-nje briga od pisateljca članka „Episode iz drž. zbora.“

Mnogovrstne novice.

* Iz Dolenjskega se piše „Slov.“: Neka žena iz našega kraja je hotela svojemu na Ljubljanskem gradu zaprtemu sinu za velikonočne praznike nekoliko postreči. Spekla mu je tedaj kolač, ter ga z meseno priklado vred nesla v Ljubljano, kjer se ji dovoli, da sme obiskati zaprtega sina in prinesene reči mu izročiti. Pa sin materi vse zopet dá nazaj ter jej reče: „Mati, nesite to, kar ste prinesli, zopet domú, ker povem vam, da se mi domá še nikdar tako dobro godilo ni, kakor tukaj.“ Ni tedaj čuda, da se ljudjé, katerih nič več ni sram, ječe in zapora več ne bojé, ker dobro vedó, da imajo po ječah veliko boljše življenje kakor domá.

* *Otroka brez oči* je porodila neka čevljarica v Horbachu blizu Preseka na Bavarskem. Ta otrok je dozdej popolnoma zdrav, ima 6 bratcev in sester brez pomote.

* Druga redka prikazen pa je to, da je na gornjem Avstrijskem nedavno porodila neka žena šestoréke (šestero otrok na enkrat), od katerih so štirje umrli, dva pa živa ostala.

Naši dopisi.

Iz Bosne 14. apr. — Bosna je lepa dežela, a ljudstvo zanemarjeno. Samostan v Mariji Zvezdi poleg Banjaluke bo skušal domače patre Franciškane predramiti, ker reveži niso smeli nikamor iti iz Bosne, so odgojeni po bosanski; o kmetiji itd. nič več ne znajo, kakor prosti Bosnjak. Tudi bo skušal naš samostan, ki ima sam vsa kmetiška dela, pa tudi že mnogo rokodelcev, in jih želi še dobiti, ljudstvu zgled in poduk dajati v poljedelstvu, sadjereji, vinoreji (nograd so že zasadili), živinoreji, čbeloreji (imamo ulnjak s panji Dzierzonovimi), pa tudi v raznih rokodelstvih, katerih tukaj kar nič ni, samo kake pleve iz Hrvaškega se privlečejo, pa slabo znajo svojo meštirjo in še več spridijo, kakor zboljšajo. Največ upanja imamo do sirotnice, v kateri bi zbrali uboge krščanske sirote, ktere sicer, ako se nikdo za-nje ne briga, vse Turki poberó v svoje hiše za hlapce, sužnje, pa jim tudi še vero vzemó, ker morajo vsi po turški živeti. Take sirote bi učili krščansko živeti, potem pa rokodelstev, katero bi si kdo izvolil, in Bosna bi imela v 30–50 letih več rokodelcev kakor Hrvaška. Ali sirotnice še dozdej postaviti ne moremo, ker ni — denarja. Še samostana je komaj polovica izdelanega za prvo silo, kako bi zamogli še sirotnico! Slovani, pomagajte nam Slovanom v Bosni k zidanju toliko potrebne poslopja! Svotica 2 tisučev bila bi nam jako zdatna pripomoč. Taka hiša bila bi Bosni danica boljše prihodnosti, ker dežela je lepa, divno lepa, in ima v sebi vse potrebne reči: polje, senožeti, gore, les, celó smreke, katerih daleč okoli ne nahajamo, hraste, rude, obilno vode itd. Ta dežela bi ne potrebovala razun solí iz drugih dežel nič družega; vse bi sama v sebi imela. In zdaj tužna Bosna! Široke planjave ležé neobdelane, ali pa še le vsako tretje leto nekoliko pobrsano, velik del Bosne je ugoden vinoreji, pa je ni, skoro bi rekel, trtice. Živina se prav po sili sama redí, ker nihče ne skrbi za njo, pozimi si sirota sama po hosti išče krme, pa drevje objeda, ali pa volk njo davi; krave nimajo nič mleka, marsikatera še svojega telička ne more prerediti; za mleko se pri živinoreji še ne zmeni nikdo! Krave so samo za mesarja. Pa bi pač lahko bila Bosna v oziru živine to, kar je Banat v oziru pšenice, ker trave je dovolj, ali ne kosí je nobeden, zato ima živina pozimi strašen post. Sadjereja je tudi še v zibeli, celó po sili zrastle drevesa (divjake) posekujejo, namesto da bi jih cepili. Vse tukaj še globoko spí; oh, da bi hoteli Gorenjci le-sem priti, namesto v daljno Ameriko! S 15 gold. se pride lahko sem; zemlja je še precej po ceni (od 30–50 gld. na debelo skupaj 1 oral, pa že je cena poskočila zdaj, kar je železnica stekla) in dobro spočita, rodovitna, saj je vsa s človeško krvjo pognojena. Pa kar je še kaj posebnega: davka v denarjih ni nič, samo desetina se daje od pridelanih poljskih sadežev, od senožet itd. pa nič. In v Avstriji je davkarija „stiller Compagnon“ vsakemu kmetu. O Gorenjci, semkaj pridite, bolje boste zadeli kakor z Ameriko, pa če Vam ne bo všeč, ste lahko v dveh dneh zopet domá na Gorenskem. Vendar pa opomnim, da naj sam nikar nobeden ne kupuje zemlje tukaj v Bosni. Turk je lastnik zemlje (zdaj zanaprej bo smel tudi kristijan zemlje si kupiti), in ta prevari, kogar le more, zato mora kupovati zemljo tukaj človek, ki dobro pozná tukajšnje lukavštine. Kdor zna kupovati, ravno pol ceneje kupi, kakor drugi, ki ne zná. Turk pa ne dela nobene sile vnanjim, celó domačim katolikom ne, razkolnikom pa nagaja, ker oni tudi njemu vse mogoče napotljeje stavijo; potem se pa maščuje nad njimi. Dalje je še to zlasti za Slovence znamenito, ki črté vojaški stan, da noben kristijan ne postane vojak, samo